

בְּאֵמֶת, אֵי אֶפְשָׁר!

דיבורים מאירים שזכינו לטמוע מפי כ"ק מרן רבינו שליט"א בטיעור חומש רט"י פרשת מטות תשפ"ב

לְמָה בְּעִיִּתוֹנֵי תְמוֹנוֹת הָרַבָּנִים אֵין מְדוֹר שְׁל 'תְמוֹנוֹת הַשֵּׁם' וְכִי יֵשׁ קְרִבַּת הַשֵּׁם גְּדוּלָּה מְזוּזָה? ❧

סוף ימי בית ראשון, עם ישראל עומד לגלות מארצו ולאבד את בית המקדש, מעון השכינה בעולם הזה. שנים קשות עומדות לבוא על עם ישראל, הנבואה תסתלק, השכינה תסתתר, הקשר הפתוח עם הקדוש ברוך הוא כבר לא יהיה בצורה גלויה ונראית לעין. מעתה ועד ביאת המשיח לא ייפסקו הצרות והכאבים על עם ישראל.

המושג 'חושך' הוא מואר – לעומת החושך שעתיד לבוא על העולם!

בנבואה האחרונה שהבורא מעביר לעמו, מספר מלאכי הנביא על כל הצרות העומדות לבוא לעולם, ועל תקופת החושך שתשתרר כאן. נבואה שוודאי שוברת את הלב של כל מי ששומע אותה. תמו הימים הטובים...

אבל בתחילת הנבואה, לפני שהקדוש ברוך הוא מספר מה עתיד לקרות בקרוב – הוא מדגיש:

"אהבתי אתכם אמר השם!" בניי היקרים, אל תשכחו את האמת, אני אוהב אתכם!

כל מה שאני עומד לומר לכם כעת – הכול נעשה מתוך לב אוהב!

והקדוש ברוך הוא ממשיך: אני יודע, בניי, שקשה לכם להאמין שאני אוהב אתכם, אתם שואלים – מדוע שתאהב אותנו לאחר כל החטאים שעשינו? אולי אתה אוהב את אבותינו, אבל אותנו???

ואני אומר לכם: כן, אתכם אני אוהב! לא רק את האבות הקדושים, לא רק את הדורות הראשונים. אתכם!!!

כך מתחיל הנביא מלאכי את נבואתו, ועלינו להביין:

הרי מי כמונו יודעים את כללי החינוך, עד כמה צריך להביע את האהבה לילד, ולקבל אותו כפי שהוא, ולא לדחות אותו...

אם הבורא אוהב אותנו על אף הכול, מדוע הוא מחריב את בית המקדש? למה בכל זאת הוא משלח אותנו מארצו? למה הוא מסתיר את פניו?

נקודת הקשר האחרונה

ר' אשר מעמיק את השאלה:

אנחנו יודעים שבית המקדש נחרב כי עם ישראל התרחק מבוראו. אך האם זה הפתרון? והלוא בית המקדש הוא המקום היחיד שעוד היה איזשהו קשר בינינו לבין אבינו שבשמים! שם ראינו את השם! האם הדרך להחזיר אותנו אליו – עוברת דווקא בלקיחת המקום היחיד שבו עוד איכשהו נותרה קרבת השם?

מי מצפה לעינוניים???

שאלה נוספת שיש להתבונן בה בימים אלה בהם אנו מתאבלים על החורבן:

רבי עקיבא מספר לתלמידיו בשעה שסורקים את בשרו במסרקות של ברזל: "כל ימי הייתי מצטער – מתי יבוא דבר זה לידי ואקיימנה".

איך אפשר להבין דבר כזה? מי מאיתנו היה מוכן לסבול עינויי מוות שכאלה – ועוד לצפות לכך כל החיים?!

❖ מִזֶּה הַהֶבְדֵּל בֵּין מֹשֶׁה - לְבִין הַשְּׁפָחָה?

נקודה נוספת שבה יש להתבונן: משה רבינו מבקש מהקדוש ברוך הוא 'הראני נא את כבודך', ריבונו של עולם, אני רוצה לראות אותך!!! והבורא עונה לו: אי אפשר לראות אותי, 'כי לא יראני האדם וחי'!
רק לאחר מכן השם מסכים לו 'וראית את אחורי – ופניי לא ייראו!' אי אפשר לראות את פניי!
ולכאורה, איך הבורא אומר שאי אפשר לראות אותו – והרי 'ראתה שפחה על הים', אפילו שפחה עלובה יכלה לראות את הקדוש ברוך הוא על ים סוף! מה קרה כעת שזה לא אפשרי?

❖ שְׁאֵלַת הַשְּׁאֵלוֹת...

ושאלת השאלות: אנחנו יודעים כי משימת החיים שלנו היא לראות את הקדוש ברוך הוא בכל מצב, להתחבר אליו בכל רגע ורגע, לא להשתכנע מהמציאות הטבעית – ולדעת שכל מה שקורה כאן בעולם, וכל מה שאנחנו עושים, וכל מה שעושים לנו – הכול זה השם יתברך!

שאלת השאלות היא, איך עושים את זה? כל כך הרבה פעמים אנחנו מנסים להתנתק מהרגשות האישיים – אבל אף פעם איננו מצליחים באמת לראות את הקדוש ברוך הוא, להתחבר אליו באמת. אפילו כשאנחנו מתפללים או לומדים – בסופו של דבר הכול נעשה מתוך איזשהו אינטרס אישי ורצון להשיג דבר מה...

אנחנו שומעים שוב ושוב על הדרך להתקרב לריבונו של עולם, מבינים שאם רק נצליח להכניס את השם לחיינו – הם ישתנו לחלוטין, אנחנו מקבלים תובנות ושומעים רעיונות – אבל בפועל – שום דבר לא עובד! כשהרגשות סוערים – כל הרעיונות היפים נעלמים...

אז איך אפשר להתנתק מהרצונות האישיים – ולהתחבר להשם?

*

❖ תְּבִין, זֶה בְּלִתֵּי אֲפֹשְׁרִי!

הפתרון לכל השאלות הללו מסתכם בשלוש מילים:

באמת, אי אפשר!

ר' אשר אומר: שום תובנה, רעיון או שיטה לא תצליח להביא אותך לריבונו של עולם!

אפילו דוד המלך, נאמר עליו ש'דוד בא עד הראש'! דוד המלך ביקש לעבוד עבודה זרה! כי הוא אמר לעצמו: למדתי שיטה בעבודת השם – והיא לא מתממשת בשטח! אני לא מצליח להתקדם איתה! אז אולי צריך להישבר ולחפש דרך אחרת? אולי הרעיונות אינם נכונים?

אך לא, האמת היא – שבכוחות עצמנו שום דבר אינו אפשרי, ואין זה משנה כמה רעיונות ותובנות נאסוף כל חיינו! כל זמן שהבורא אינו מעניק לנו את האפשרות ואת הכוח ואת האמונה לראות אותו – אי אפשר להגיע לזה!

"אפילו מיעוט נקודת אמונתו יתברך – גם כן מאיתו יתברך", כך אומר ה'פרי הארץ'.

וכשאנחנו מבינים ש'באמת, אי אפשר', זה הצעד הראשון בעבודת השם.

רק מאחורי!!!

משה רבינו מבקש מהשם, הראני נא את כבודך! אני רוצה לראות אותך! אני מבין שאיני יכול לבד – ואני מבקש ממך: תן לי לראות אותך!

אמר לו השם: אם אתה רוצה לראות אותי – לא תוכל להישאר 'חי'! האדם לא יכול לראות אותי כשהכול זורם אצלו על מי מנוחות, זה פשוט לא אפשרי!

כי כשהכול זורם – אתה עסוק רק עם עצמך, ועם ההצלחות שלך, ועם התהילה והכבוד לו אתה זוכה. האדם אינו יכול להתחיל את החיבור שלו עם הבורא בשעת ההצלחה!

רק כשאתה חש חוסר אונים, כשהציפיות האישיות שלך מעצמך ומהעולם מתפרקות מול עיניך, רק כשאתה מרגיש בכל עצמיותך את חוסר היכולת שלך להתמודד – רק אז אתה מגלה אותי!

'וראית את אחורי', רק דרך המקומות של הסתר הפנים, של החולשה, של הכישלון – רק משם אפשר להתחיל להתקרב להשם!

ואדרבה, כל קושי, כל חוסר הצלחה, כל חוסר אונים – דווקא בהם טמון סוד הקשר שלנו עם הבורא! כל רגע של חולשה הוא הזדמנות אדירה לקשר!

לסובב את העולם בשביל עצמך...

"חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים". למה זה חשוב כל כך? למה לא מספיק 'לזכור את יציאת מצרים'? למה צריך לראות כאילו יצאנו בעצמנו ממצרים?

כי זה הסוד! כל זמן שיציאת מצרים היא רק 'סיפור מעניין' – זה לא יחבר אותנו לעולם להשם!

רק כשאני מתבונן ורואה כמה אני תלוי בחסדי השם, כמה אינני יכול בלעדיו, רק כשאני מבין היכן הייתי אם לא שהשם עוזר לי – רק זה מחבר אותי לבורא!

עלינו לזכור: הטבע האנושי אינו מוכן להתחבר להשם, כל עוד הוא מרגיש שהוא מסתדר לבד. כל עוד אנחנו חשים שהכול זורם על מי מנוחות – ננסה להסתדר לבד, לסובב את כל העולם ולנהוג במניפולטיביות בדרך להשגת מאוויינו...

רק כשהכאב חודר אל הלב, כשאנחנו חשים שאיננו יכולים לבד, כשאנו מתנגשים עם מרירות הכישלון – רק שם אפשר להתחיל לחיות!

כי שם אין לנו ברירה:

זה או להתרסק – או להתחבר!

דווקא במסרקות!

רבי עקיבא מצפה כל חייו – מתי אחוש באמת את חוסר האונים? מתי ארגיש בכל נימי נפשי שאיני יכול להסתדר לבד? מתי כבר אראה את השם?

ברגעים של ה'מסרקות של ברזל', כשהוא הרגיש שעוד רגע קט והוא מאבד את כל הדעת, שהוא אינו יכול להחזיק מעמד מול העינויים הקשים – דווקא שם הוא התחיל לחיות! דווקא שם הוא התחבר להשם!

וכשמחברים להשם, הכאבים הפיזיים כבר לא תופסים מקום!

מדור 'תמונות השם'...

עם ישראל ישב בארצו, איש תחת גפנו ותחת תאנתו, הכול זרם על מי מנוחות – והטבע האנושי הבחין כי הוא מסתדר לבד...

היה, אמנם, בית המקדש. היו השגות רוחניות. אבל כל אלה – רק הוסיפו לגאוה! לא היה חיבור לפנימיות של בית המקדש! זה לא גרם להם להתבטל להשם! היתה להם תמונה גדולה בסלון הבית, תמונה של בית המקדש – מה שרק הוסיף נופך לבית...

אבל היכן כאן החיבור? היכן הקשר ההדדי עם השם?

זה דומה לשבתות של ימינו. אמנם יום השבת הוא יום קדוש – אבל אנחנו מנצלים את היום הזה רק לטפח את האגו שלנו, ולהסתובב עם ביגוד יפה שמרומם עוד יותר את הגאוה. עוד עטרה לטלית, עוד 'בעקטישע' מנצנץ.

מה האמת, האם כל זה הוא לכבוד שבת – או להגדיל את האגו האישי???

לראות את השם, זה לא עובד כשהכול נוצץ ומבריק. כי אם כן, מדוע בעיתוני תמונות הרבנים אין מדור של תמונות הבורא? למה לא? יושבים על הספה ומדפדפים להנאתנו, ורואים את השם עין בעין...

כי כשהכול נוצץ ויפה ומסתדר – הנפש לא תסכים לעולם להתחבר להשם, שום תמונה או תוכנה לא תחבר את הנפש לבורא! רק ברגעים שבהם האגו האנושי נחבט בקרקע המציאות – רק אז אפשר להתחיל לחיות!

דווקא מתוך אהבה!

הבורא מגלה את עמו מארץ ישראל ומחריב את בית המקדש – כדי שנתחיל להתגעגע, כדי שנתעורר לראות את המציאות, כדי שנתחבר למהות הפנימית של בית המקדש – ולא רק לבניין המפואר!

בימינו אין בנמצא בית המקדש בירושלים, למה, כדי לבנות בתוכנו את בית המקדש! כדי לבנות קשר אמיתי עם השם! עם הרעיון הפנימי של בית המקדש!

לכן, דווקא הריחוק הזה, הסתר הפנים – הוא גילוי האהבה הגדול ביותר של השם! כי השם רוצה אותנו, הוא רוצה שנהיה בקשר איתו!

אהבתי אתכם אמר השם!

הלוואי והיינו צמאים!

הבעל שם טוב הקדוש אומר דבר מבהיל על דבריו של דוד המלך:

"צמאה לך נפשי, כמה לך בשרי, בארץ ציה ועייף בלי מים – כן בקודש חזיתך לראות עוזך וכבודך!"

אומר הבעל שם טוב: הלוואי ובזמן שבית המקדש היה קיים היינו רואים אותך, ריבוננו של עולם, כפי שאנחנו רואים אותך היום! הלוואי והיה לנו את קרבת השם – כפי שיש לנו היום!

כי דווקא בזמנים שבו אנו נפגשים עם חוסר האונים הטבעי שלנו, עם הפחדים והחרדות, הדמיונות והתסכולים, העצב והחידלון, הכישלונות והנפילות. דווקא בזמנים הללו – הצימאון גובר והידיעה שרק השם נותן לנו את הכוח – מתעצמת, ובונה בתוכנו בית מקדש!

- נתרם ע"י הרה"ח ר' יעקב דניאל טוורץ הי"ו - לרגל הולדת בתו בטעטו"מ ולפזל טוב -

- נתרם ע"י הרה"ח ר' ירמיהו אריה ליברמן הי"ו - לרגל הולדת בנו בטעטו"מ ולפזל טוב -

יו"ל ע"י 'נקודות של אור' - ספינקא, ניתן להשיג בבית מדרשנו רחוב דונולו 11 בני ברק, להצטרפות לרשימת

התפוצה, להארות ולהנצחות - למספר: 05-04-17-18-97 או לכתובת המייל: a0504171897@gmail.com